

Samarbejde kan finde Sted mellem de to Thing. Jeg skulde derfor være mest tilbøielig til at tilraade Thinget at vedtage det foreliggende Vædringsforslag, saa at Lovforslaget derefter kunde vende tilbage til det andet Thing, og Sagen undergives en Drøftelse i et Fællesudvalg. Men da jeg indser at under de forhaandenværende Omstændigheder kunde den hele Sag let strande derpaa, og da jeg nødig vilde have, at denne Lov, der indeholder Forbedringer, hvad jeg ikke kan nægte, skulde hindres i at komme ud i denne Session, saa jeg er tilbøielig til paa egne og tillige paa to af mine ærede Medforslagsstilleres Bøgne at tage Forslaget tilbage. Jeg sigter til det ærede fjerde Medlem for 3die Kreds (Reedh-Thott) og det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Carstensen). Derimod har jeg ikke haft Veilighed til at konferere med den af mine Medforslagsstillere, hvis Navn er først anført blandt Forslagsstillerne (Breinholt), og jeg ønsker derfor ikke definitivt at tage Forslaget tilbage, før der er givet det ærede Medlem Veilighed til at yttre sig.

Formanden: Det vilde heller ikke kunne lade sig gøre, medmindre den ærede fjerde Forslagsstiller var enig deri.

Breinholt: Jeg kan i det Hele slutte mig til den ærede sidste Talers Skildring af denne Sags Gang, og jeg skal derfor ikke trætte ærede Medlemmer med at gennemgaa de Facer, denne har gennemløbet her i Thinget, men blot indskrænke mig til at sige, at hvis en Hensynsfuldhed af yderste Udstrækning nogeninde er viist, saa tror jeg, den er viist her; jeg veed overhovedet ikke, hvorledes Forholdet ellers skal betegnes. Det er jo sikkert, at Hensynsfuldhed, Godmodighed og Smødekømmenhed ere priselige Dyrer, men det er vel lige saa sikkert, at de kunne stilles ved en fin Grændselinie fra Egensfaber, der egentlig fortjente en modsat Betsnævnelse, nemlig Svaghed og Holdningsløshed. Jeg veed, at i vide Kredse er denne overordentlige Hensynsfuldhed fra dette Things Side bleven betegnet saaledes og det endog fra en Side, som man skulde tro først og fremmest maatte paastjønne den. Man har i Venstrepresens fremsat Udtalelser om, at Landstinget — der jo ikke nedsatte Udvalg i saa vigtig en Sag, men desuagtet bragte et virkelig ærligt og ihærdigt Arbejde tilstede — ved anden Behandling havde vedtaget Vædringer, der vare „jændste“ mod Folkethinget, og da vi ved 3die Behandling, vedtog at stryge alle de Vædringer, vi troede kunde lægge Hindringer i Veien,

saa udtalte man, at Landstinget ved 3die Behandling „aad“ alle sine ved anden Behandling vedtagne Vædringer med Udsættelse af et Punkt, nemlig Strandgangsretten. Dette Punkt er det, man nu hyder os, at

Formanden: Maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at dette „man“ maa opfattes som forskjellig ment ved de forskjellige Dele af Foredraget, og at det vel overhovedet ikke er værdt at lægge saa megen Vægt paa Ytringer, der ere faldne udenfor Rigsdagsaalene.

Breinholt: Jeg giver den høitærede Formand fuldstændig Ret, hvilket jeg tror ogsaa vilde komme til at fremgaa af, hvad jeg nu vilde sige. Jeg skal ikke lægge megen Vægt paa saadanne Ytringer, det vilde være urimeligt. Jeg skal kun bemærke, at vi af 6 Punkter lode de 5 udgaa, som vi efter Erfaringer andensteds fra antog kunde lægge Sagen Hindringer i Veien, og kun bibeholdt en Vædring, hvorom man lod os vide fra den anden Side, at den for dem ingen Realitet indeholdt, hvormod den for os indeholdt en Realitet. Naar jeg nu siger, at „man“ hyder os at tage den tilbage, da er dette „man“ tydeligt og udtrykkelig henhendt til Folkethinget. Der er imidlertid en ganske anden Side af Sagen end denne; thi dette er jo Noget, Enhver maa afgjøre med sig selv — og det er den, at selv om man kunde sige, at det vilde være aldeles uforsvarligt at lade en vigtig Reform strande paa saadanne, om jeg saa maa sige, Etikettehensyn, maa dog en Reformens Unsikkerhed bero paa, om man overhovedet er enig i, at den ogsaa er en god Reform. Nu er det sikkert, at jeg fra første Færd af har anerkjendt, at dette Lovarbejde indeholder ikke saa Fremstridt fra den nu bestaaende Tilstand, men lige saa sikkert er det, at der ved Siden deraf er saa store Pletter i det, at det langt fra paa alle Punkter kan betegnes som en god Reform. Jeg skal blot rent antydningssvis nævne, at for alle dem, der ønske virkelige Fredningsbestemmelser, mangler der et Par af de vigtigste. Dels mangler der nemlig en Masseviddebestemmelse, og dels er Maalet for Fisk, der maa gaa i Handel og Wandel, ja — saa lille, at jeg næppe tror, at der vil findes een Mand her i Thinget, der ikke vil sige, at den er uforsvarlig lille. Det er to meget vigtige Momenter, der gjøre det tvivlsomt, om overhovedet denne Reform er i den Grad god, at man derfor skal bringe saadanne Offre, som vi i Grunden maa